

“मीठे बच्चे— तिमीलाई खुशी हुनु पर्छ— हामी अब यो दुनियाँ, यो सबै कुरा छोडेर आफ्नो घर शान्तिधाम जान्छौं फेरि सुखधाममा आउँछौं।”

प्रश्नः— यस नाजुक मार्गमा निरन्तर अगाडि बढ्नको लागि कुनचाहिँ सावधानी अवश्य राख्नु पर्छ?

उत्तरः— कहिल्यै पनि कसैले व्यर्थ वा सैतानी कुरा सुनायो भने उसको मित्र नबन। हो-हो भन्दै ग्लानिका कुरा सुन्नु मतलब बाबाको अवज्ञाकारी बन्नु। रहमदिल बनेर उसको आदतलाई मेटाउनु पर्छ। बाबाको आज्ञाकारी बन। ज्ञानको शुर्मा लगाइराख। यो धेरै नाजुक मार्ग हो, जसमा सावधान भएर चल्थौ भने मात्रै अगाडि बढिरहनेछौ।

गीतः— इस पाप की दुनियाँ से ...

ओम् शान्ति। प्यारा बच्चाहरू! अहिले तिमी समझदार बनेका छौ र अनुभव गछौं पहिले म कति बेसमझदार थिएँ। यो पनि समझमा आउँदैन— यो पतित दुनियाँ हो र यसै यहाँ जब देवी-देवताको राज्य थियो, पावन सुखी थियौं। यसमा कुनै दुःखको कुरा थिएन। तर यो पनि निश्चय हुँदैनथ्यो— स्वर्गमा सदैव सुख हुन्छ। स्वर्गको बारेमा कसैलाई थाहै थिएन। मनुष्यले त सम्झन्छन्— वहाँ पनि दुःख नै थियो। यो हो बेसमझदारी। अहिले तिमी बच्चाहरू समझदार बनेका छौ। बाबाले आएर सम्झाउनु भएको छ। उहाँको श्रीमतमा तिमी चलिरहेका छौ। मनुष्यले भन्छन् पनि यो पतित दुनियाँ हो। स्वर्ग पावन दुनियाँ थियो। पावन दुनियाँमा पनि दुःख हुने हो भने त दुःखको दुनियाँ भयो। फेरि गीत पनि गलत हुनजान्छ। भनिन्छ— हे बाबा यस्तो ठाउँमा लिएर जानुहोला जहाँ आराम, सुख चैन होस्। बच्चाहरूलाई यो पनि थाहा छ— स्वर्ग सुनको चरो थियो। देवी-देवता थिए, भन्छन् पनि हामी एक आपसमा दुःख दिदैनथ्यौं। तर फेरि भनिदिन्छन्— यो दुःख सुख सबै परम्परा देखि चल्दै आउँछ। कृष्णमाथि पनि कलंक लगाइदिएका छन्। भनिन्छ— जस्तो पतितको दृष्टि त्यस्तै सृष्टि, सम्झन्छन् सारा सृष्टि नै पतित छ। यस समय उनीहरूको दृष्टि नै पतित छ त्यसैले सारा सृष्टिलाई नै पतित सम्झन्छन्। भनिदिन्छन् परम्परा देखि यो पतितपना चल्दै आउँछ।

अहिले तिमी बच्चाहरूमा समझ आउँछ— त्यो पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। बच्चाहरूलाई परमपिता परमात्माको निर्देशन मिल्छ। आत्माहरूलाई बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ, सबै आत्माहरू पतित छन् त्यसैले पतित आत्मालाई पाप आत्मा भनिन्छ। बाबा आत्माहरू सँग कुरा गर्नुहुन्छ— तिमी मेरो अविनाशी बच्चा हौ। फेरि मम्मा-बाबा पनि भन्छौ। यस दुनियाँमा कसैलाई पनि पिताश्री भन्न सकिदैन। श्री मतलब श्रेष्ठ तर यहाँ एउटा पनि मनुष्य श्रेष्ठ छैन। यो त एउटाको नै महिमा हुन सक्छ। भन्न त तिमी यिनलाई अहिले भन्न सक्छौ किनकि संन्यास गरेका छन् श्रेष्ठ बन्नको लागि। तिमीलाई थाहा छ— हामी अहिले फरिस्ता बन्नेवाला हौं। तर चल्दा चल्दै, श्रेष्ठ बन्दा बन्दै झट्ट माया रावणले थप्पड लगाएर भ्रष्ट बनाइदिन्छ। भ्रष्टलाई श्री भन्न सकिदैन। श्री लक्ष्मी, श्री नारायण। श्री राधा, श्रीकृष्ण भन्छन्। मन्दिरमा पनि गएर उनीहरूको महिमा गाउँछन्। आफूलाई श्रेष्ठ भन्न सक्दैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले बुझेका

छौ भारतवर्ष श्रेष्ठ थियो। वहाँ पतित थिएनन्। शुद्ध श्रेष्ठ थिए। बाबाको महिमा छ नि मैला कपडालाई धोएर कञ्चन गरिदिनुभयो। अहिले त सबै पतित छन्। वास्तवमा हो पनि रावण राज्य। मनुष्यले रावणलाई वर्ष-वर्ष जलाउँछन्। तर जल्दैन फेरि फेरि खडा हुन्छ। यो पनि मनुष्यलाई समझमा आउँदैन— जलाउँछन् फेरि हरेक वर्ष नयाँ किन बनाउने? यसबाट सिद्ध हुन्छ रावण राज्य गएको छैन। स्वर्गमा जब रामराज्य हुन्छ तब वहाँ रावणको पुतला निकाल्दैनन्। भन्छन्— रावणलाई जलाए फेरि लंकालाई लुट्यो। रावणको लंका सुनको बताउँछन्। तर यस्तो होइन। सारा दुनियाँ नै लंका हो। यो टापू हो नि। सारा विश्वमाथि रावणको राज्य छ। यो पनि तिमी बच्चाहरूले बुझ्दछौ। कलेजमा कुनै बेसमझदार गएर बसेको छ भने के बुझ्न सक्छ। केही पनि बुझ्दैन। वेस्ट अफ टायम गर्छ। यो ईश्वरीय कलेज हो, यसमा नयाँ मानिसले केही बुझ्न सक्दैन त्यसैले ७ दिनको क्वारेन्टाइनमा बसाउनु पर्छ, जबसम्म लायक बन्दैन। फेरि पनि राम्रो मान्छे, धार्मिक मन भएको छ भने ऊ सँग सोध— परमपिता परमात्मा तपाईंको के पर्नु हुन्छ? उहाँ हुनुहुन्छ आत्माहरूको पिता र प्रजापिता पनि त बाबा हुन्। यो प्वइन्ट धेरै राम्रो छ। तर बच्चाहरू यसमा त्यति हर्षित हुँदैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई नयाँ नयाँ प्वइन्ट सुनाउँछु जसबाट तिमीलाई नशा चढोस्। कसैलाई सम्झाउने युक्ति आओस्। तिमीले फारम भराएर सोध्न सक्छौ— परमपिता परमात्मा सँग तपाईंको के सम्बन्ध छ? भन्छन्— परमपिता त पिता हुनुभयो नि, फेरि त्यस समय सर्वव्यापीको ज्ञान नै उडेर जान्छ। तिमी जब प्रश्न सोध्छौ तब भन्छन् उहाँ त बाबा हुनुहुन्छ। हामी सबै बच्चाहरू हौं। यति माने भने लेखेर लिनु पर्छ। प्रजापिताका पनि बच्चा ठहरिए। उहाँ शिव हुनुभयो दादा र यिनी बाबा। शिवबाबा स्वर्गको स्थापना गर्नेवाला हुनुहुन्छ त्यसैले अवश्य उहाँबाट नै वर्सा मिल्छ। धेरै सहजभन्दा सहज कुरा निकाल्नु पर्छ। मित्र सम्बन्धी आदि सँग जाऊ, उनीहरूलाई पनि सम्झाऊ। यो त नशा छ नि हामी बापदादाबाट वर्सा पाउँछौं। माताबाट वर्सा मिल्दैन। बाबाले नै स्वर्गको स्थापना गर्नु छ नि। उहाँ नै मालिक हुनुहुन्छ। जसरी यिनलाई दादाको वर्साको हक छ, त्यस्तै नाती नातिनालाई पनि हक हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर। यस्तो भन्नुहुन्न यी देहधारीलाई पनि याद गर। बाबाले सम्मुख कुरा गरिरहनु भएको छ। कल्पपहिले पनि यसरी नै सम्झाउनु भएको थियो। तर बच्चाहरूलाई देह-अभिमान धेरै आउँछ। देहधारीहरू सँग प्रेम हुन जान्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— हे आत्माहरू तिमी त अशरीरी आएका थियौ फेरि पार्ट खेलदै अहिले ८४ जन्म पूरा गरेका छौ। अहिले मैले भन्छु— तिमीलाई वापस जानु छ। म एकलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ। देहधारीलाई याद गर्नाले विकर्म विनाश हुँदैन। तिमीले प्रतिज्ञा गर्छौ— बाबा म हजुरलाई नै याद गर्छु। तिमीलाई यस पुरानो दुनियाँमा अब रहनु नै छैन, यसमा कुनै चैन छैन त्यसैले भन्छौ यस्तो ठाउँमा लिएर जानुहोस् जहाँ सुख चैन होस्। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामी पहिले जान्छौं शान्तिधाममा। वहाँ सुखको नाम लिदैौं। शान्ति नै शान्ति हुन्छ। फेरि जान्छौं सुखधाममा। वहाँ फेरि शान्तिको नाम लिदैौं। जब दुःख हुन्छ तब अशान्ति छ। सुखमा त शान्ति छ नै। तर त्यो शान्तिधाम होइन। शान्तिधाम हो आत्माहरूको स्वीट होम। बाबा सारा आदि मध्य अन्त्यलाई जान्नेवाला हुनुहुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूको धन्धा हो नै पढ्नु पढाउनु र फेरि आफ्नो शरीर निर्वाह अर्थ कर्म पनि गर्नु छ।

तिमीलाई थाहा छ- हामी यस मृत्युलोकबाट अमरलोक जान्छौं शान्तिधाम हुँदै। यो बुद्धिमा याद राख्नु छ जबसम्म तिमीहरू ट्रान्सफर हुन्छौ। आफ्नो पढाइको रिजल्टसम्म पढ्नु पर्छ। जबसम्म मृत्यु हुँदैन, पढ्नु नै छ। यो त याद गर्न सक्छौ नि- अब हामीले घर जानु छ। यो दुनियाँ, यो सबै कुरा छोड्नु छ। खुशी हुनु पर्छ। बेहद नाटकको रहस्य पनि बुझेका छौ। हदको नाटक पूरा हुन्छ तब कपडा बदलेर घर जान्छौ। त्यसरी नै हामीले पनि जानु छ। ८४ जन्मको चक्र पूरा हुन्छ। याद पनि गर्छन् हे पतित-पावन आउनुहोस्। शिवबाबालाई नै याद गर्छन्। एकातर्फ भन्छन्- पतित-पावन आउनुहोस् अर्कोतिर फेरि सर्वव्यापी भनिदिन्छन्। कुनै अर्थ नै निस्कँदैन। बच्चाहरूलाई कति सहज सँग सम्झाउनुहुन्छ- शान्तिधामलाई याद गर। यो हो दुःखधाम, यसको विनाश पनि सामुने खडा छ। यो त्यही महाभारत लडाईं हो। युरोपवासी यादव पनि छन् र कौरव पाण्डव भाइ-भाइ हुन्। हामी एकै घरका हौं नि। भाइ-भाइमा युद्ध हुन सक्दैन। यहाँ त युद्धको कुरा नै छैन। तर मनुष्यको पनि धन्धा छ एक अर्कालाई लडाउनु। यो त एउटा रसमरिवाज भएको छ। सबै एका अर्काका दुस्मन हुन्। बच्चा बुवाको दुस्मन बन्छ। मृत्युलोकको रसम-रिवाज पनि सबैको आ-आफ्नो छ। बाबाको योजना हेर कति ठूलो छ। सबैको योजना खत्तम गरिदिनुहुन्छ र सुखधामको स्थापना गर्नुहुन्छ। अरू सबैलाई शान्तिधाममा पठाइदिनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूले देख्दछौ हामी कसका सामुने बसेका छौं। निश्चय छ परमपिता परमात्मा ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। यी अंगहरूद्वारा हामीलाई ज्ञान दिइरहनु भएको छ अरू कुनै सत्संग यस्तो कहाँ हुन्छ र? यहाँ बाबा सामुने बसेर सम्झाउनुहुन्छ। जान्दछौ बाबाले हामी आत्माहरू सँग कुरा गर्नुहुन्छ। हामीले कानद्वारा सुन्छौं। बाबा यी दादाको मुखद्वारा बोल्नुहुन्छ। जो रत्न बाबाको मुखबाट निस्कन्छ त्यही तिमी बच्चाहरूको मुखबाट निस्कनु पर्छ। सदैव मुखबाट रत्न नै निस्कून्। फाल्नु सैतानी कुरा सुन्नु पनि हुँदैन। कोही त धेरै खुशी सँग बसेर सुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यस्ता कुरा सुन्छौ वा कसैले गर्दै गरेको देख्छौ भने बाबालाई बताऊ तब बाबा सम्झाउनुहुन्छ। नत्र ऊ पक्का हुँदै जान्छ। तर यस्तो भइरहन्छ। बाबालाई सुनाउँदैनन्- बाबा यसले फाल्नु कुरा सुनाउँछ, यसलाई मनाही गर्ने हो भने बानी मेटिनेथियो। बाबा सभामा सम्झाउनुहुन्छ तर यस्ताका फेरि मित्र बन्छन्। मायाले राम्रा-राम्रा बच्चाहरूको बुद्धि पनि पत्थर बनाइदिन्छ। बाबाको आज्ञाकारी बच्चा बन्दै बन्दैनन्, धेरै नाजुक मार्ग छ। यसमा धेरै खबरदारी राख्नु पर्छ। रहमदिल बनेर कसैमा बानी छ भने मेटाउनु पर्छ। हो-हो भन्दै सुन्नु हुँदैन। बाबा जसले सुखधामको मालिक बनाउनुहुन्छ यस्तो बाबाको ग्लानि म कहिल्यै सुन्दैन। हामीलाई त शिवबाबाबाट वर्सा लिनु छ। अरू कुरा सँग के सम्बन्ध। कसैले सुनोस् वा नसुनोस् म त ज्ञानको शुर्मा लगाउँछु। कसैले ज्ञान अन्जन पाउँछन् कसैले त फेरि धुल अन्जन पाउँछन्। त्यसबाट ज्ञानको तेस्रो नेत्र खुल्दै खुल्दैन। बाबाले जुन यति सहज गरेर सम्झाउनुहुन्छ जुन जस्तो भए पनि रोगी, अन्धो, लंगडो होस् उनीहरूले पनि बुझ्छन्। अल्फ र बे दुई अक्षर छन्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ- बच्चाहरू, मित्र-सम्बन्धी आदि सँग पनि मित्रता राख। धेरै मीठो बन। तिमी काम हो नै बाबाको परिचय दिनु। दुस्मन नै भए पनि मित्रता राख्नु छ। धेरै मीठो बन्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीले आसुरी मत अनुसार कति गाली गरेका छौ, मेरो अपकार गरेका छौ फेरि पनि म तिमीमाथि कति उपकार गर्छु। ईश्वरको अपकार हुनु पनि ड्रामामा निश्चित छ। तब त भन्छन्- यदा

यदाहि... आउनु पनि भारतमा नै छ। सम्झाइरहनु भएको छ। बच्चाहरूले हरेक कुरा राम्रो सँग बुझ्नु पर्छ। कसैको तकदिरमा छैन भने फेरि त्यही आसुरी धन्धा गरिरहन्छन्। यहाँबाट बाहिर गएपछि यी कुरालाई भुल्दछौ। निन्दा गर्दा-गर्दै यो हाल भएको छ। अहिले यो निन्दा गर्न त छोडिदियो। तिम्रो नाम त लेखिएको छ प्रजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू। बुझ्नेछन्- शिवका नाती-नातिनी ठहरिए। अवश्य स्वर्गको वर्सा मिल्दो हो। भारतलाई स्वर्गको वर्सा थियो अहिले छैन फेरि मिल्छ। सत्ययुगमा केवल सूर्यवंशी नै थियो। अहिले तिमीले बाबालाई याद गर्नु भन्थौ भने विकर्म विनाश हुन्छ र वहाँ पुग्नेछौ। कति राम्रो सँग सम्झाउनुहुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई पनि सेवा गर्नु छ तर पहिले आफ्नो वृत्ति पनि राम्रो चाहिन्छ। केवल पण्डित बन्नु छैन। पक्का योगी, राजर्षि भए भने अरूलाई तीर लाग्छ। खुदमा नै कुनै कमी छ भने अरूलाई भन्न सक्दैनौ। लाज लागिरहन्छ, आफ्नो पापले भित्र खाइरहन्छ। हरेक कुराको लागि बाबा धेरै राम्रो सम्झाउनुहुन्छ। कल्प पहिले पनि यस्तै सम्झाउनु भएको थियो। देवी-देवता धर्म त अवश्य स्थापना हुन्छ कसैले पढे पनि नपढे पनि। फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ- केही समझदार बन। यस कमाई र त्यस कमाईलाई बुद्धिमा राख। सच्चा कमाई बाबाले नै गराउनुहुन्छ। बाबा र स्वर्गलाई याद गर्नु, यो नभुल। स्मरण गर्दा-गर्दै अन्त्य मति सो गति हुन्छ। सबै उठेर बाबाको यादमा बस। यदि सुस्ती आउँछ भने बुझिन्छ तकदिरमा छैन। यस्तो प्राक्टिस गर्नु पर्छ जुन अन्त्यमा देह पनि याद नहोस्। म आत्मा हुँ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) आफ्नो वृत्तिलाई शुद्ध राखेर दुस्मनलाई पनि मित्र बनाऊ। अपकारीमाथि पनि उपकार गरेर बाबाको सच्चा परिचय देऊ।
- २) जुन रत्न बाबाको मुखबाट निस्कन्छ त्यही रत्न निकाल्नु छ। कुनै व्यर्थ न त सुन्नु छ, न सुनाउनु छ।

वरदानः- नकारात्मकलाई सकारात्मकमा परिवर्तन गर्ने स्व परिवर्तक सो विश्व परिवर्तक भव

कुनै पनि संकल्प वा संस्कार सेकेन्डमा नकारात्मकबाट सकारात्मकमा परिवर्तन होस्- यसको लागि सारा दिनमा ट्राफिक ब्रेकको अभ्यास हुनुपर्छ किनकि व्यर्थ वा नकारात्मक संकल्पको गति धेरै तीव्र हुन्छ। तीव्र गतिको समयमा पावरफुल ब्रेक लगाएर परिवर्तन गर्ने अभ्यास गर। तब स्वयंको व्यर्थलाई परिवर्तन गरेर स्व-परिवर्तन सो विश्व-परिवर्तक बन्न सक्छौ तथा फरिस्ता स्वरूपद्वारा अनेक आत्मालाई सुख शान्तिको वरदान दिन सक्छौ।

स्लोगनः- ड्रामाको ज्ञानलाई स्मृतिमा राख्नेवाला नै नथिंग न्युको विधिद्वारा विजयी बन्न सक्छ।

शब्दार्थः- क्वारेन्टाइन= विशेष अनुसन्धानको लागि सबै सँगबाट अलग राखिने प्रबन्ध